

Arrest

nr. 188 689 van 21 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat J. HANNES en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een soennitische moslim afkomstig uit de hoofdstad Bagdad.

U verklaarde dat u met uw familie in al-Karrada, Bagdad woonde, tot uw vader en uw zus ontvoerd werden in 2006. Uw vader kon ontkomen, maar brak daarbij zijn rug. Hij werd geholpen door Amerikanen die hem naar een ziekenhuis brachten. Enkele dagen later kreeg uw vader de vraag om losgeld te betalen voor uw zus. Uw vader wilde het geld betalen, maar dankzij de Amerikanen die uw vader steunden, bleek dat het een valstrik was. Er ontstond een vuurgevecht tussen de ontvoerders en de Amerikanen, waarbij vijf ontvoerders gedood werden. Uw vader kende een van de gedode personen en dankzij deze informatie slaagden de Amerikanen er in om nog twintig mensen uit te schakelen. Een paar dagen later werd uw familie op de hoogte gebracht van het feit dat uw zus in het mortuarium kon

opgehaald worden. Uw vader dacht dat het misschien een valstrik was en besloot niet naar het mortuarium te gaan. U bleef nog in Irak met uw familie, maar u had geen vaste verblijfplaats meer. In maart 2008 verliet u Irak samen met uw familie. U trok naar Syrië en u verbleef in Damascus waar u verder opgroeide en naar school ging. Uw vader, W.T.A.A. werd erkend als vluchteling door het UNHCR in Damascus. In 2010 keerde u even terug naar Irak omdat uw grootmoeder overleden was en in 2012 verbleef u twee à drie maanden bij familie in Kerbala in het kader van studies, maar u keerde al gauw terug naar Syrië omdat u niet geaccepteerd werd in Kerbala omdat u soenniet bent. Vervolgens bleef u tot september 2014 onafgebroken in Syrië. De situatie in Syrië werd echter moeilijk, omwille van de veiligheidssituatie en u merkte dat Irakezen geveiseerd werden, omdat de eerste aanslag die uitgevoerd werd door een Irakees gepleegd werd. U verklaarde dat jullie bovendien geveiseerd werden omdat u tot een soennitische stam behoorde die afkomstig is uit Ramadi. Uw vader werd opgepakt bij een checkpoint in Syrië en een maand vastgehouden. U werd ook zelf lastig gevallen bij controleposten. Op een keer werd u ondervraagd bij een controlepost omdat u uw documenten niet bijhad. Toen bleek dat u Irakees was en tot de al-Ani stam behoorde, werd u mishandeld. U besloot Syrië te verlaten. In september 2014 nam u een vlucht naar Libanon en van daaruit reisde u rechtstreeks door naar Turkije. U verbleef ongeveer een jaar in Turkije. Op 5 augustus 2015 reisde u vanuit Turkije naar Griekenland. U vervolgde uw reis via Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland tot u België bereikte op 15 augustus 2015. Op 18 augustus 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart afgeleverd op 19 augustus 2007 (datum moeilijk leesbaar, plaats van afgifte onleesbaar), uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 15 augustus 2007 (datum moeilijk leesbaar, geen plaats van afgifte vermeld, stempel onleesbaar), een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw vader afgeleverd op 17 januari 2008, kopieën van de identiteitskaarten van uw vader, moeder en broer, twee kopieën van een vluchtelingencertificaat afgeleverd door het UNHCR aan uw vader op respectievelijk 8 juli 2010 en 7 mei 2015 waar u als kind op vermeld wordt, een kopie van een vluchtelingencertificaat afgeleverd door het UNHCR aan uw moeder op 8 juli 2010, een kopie van een tijdelijke Syrische verblijfstitel, twee kopieën van verklaringen van uw vader in verband met het verblijf in Syrië, twee kopieën van schoolrapporten, twee originele schoolattesten, een kopie van een dreigbrief, een kopie van een memo opgesteld op 3 maart 2008, kopieën van verklaringen van uw vader over zijn problemen in Irak, een document in verband met de ontvoering van uw vader en nog een kopie van een onleesbaar stuk.

B. Motivering

Uit de door u voorgelegde stukken blijkt dat uw vader, moeder, u zelf en uw broer door het UNHCR als vluchteling erkend werden in Syrië (stuk 6). Op de kopieën van de vluchtelingencertificaten wordt als aankomstdatum in Syrië 25 maart 2008 vermeld. Verder zijn er verschillende data op de attesten aangebracht, namelijk 8 juli 2008, 8 juli 2010, 13 mei 2014 en 7 mei 2015, zodat het niet geheel duidelijk is wanneer u en uw familie erkend werden als vluchtelingen. Tijdens het gehoor bleek het onmogelijk om hier meer informatie over te verkrijgen, aangezien u merkwaardig genoeg bleef ontkennen dat u en uw familie een beschermingsstatus kregen van het UNHCR in Syrië (CGVS gehoorverslag, pg 6,13,17). Ook na overleg met uw raadsman, extra uitleg door de dossierbehandelaar en meerdere kansen om uw verklaring aan te passen, bleef u volhouden dat u en uw familie geen vluchtelingenstatus kregen in Syrië (CGVS, pg 13 en 17). Het CGVS nam contact op met het UNHCR teneinde meer duidelijkheid te verkrijgen over de asielprocedure en beschermingsstatus van u en uw familie, maar er werd binnen een redelijke termijn helaas geen antwoord ontvangen van het UNHCR. In het geval dat u en uw familie daadwerkelijk erkend werden als vluchteling door het UNHCR in Damascus en het CGVS er dus vanuit gaat dat de kopieën van de vluchtelingencertificaten teruggaan op authentieke documenten, dient het volgende te worden opgemerkt: de landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak. U bent immers geboren in Bagdad, u woonde tot 2008 in Irak en uit uw verklaringen blijkt dat u de Iraakse nationaliteit bezit (CGVS, pg 3).

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of omwille van een te verwachten risico op vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat uw familie in 2008 Irak ontvluchtte en in Syrië de vluchtelingenstatus kreeg, geen voldoende bewijs van een **actuele gegronde vrees voor vervolging**. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen bleek echter duidelijk dat u **geen actuele vrees koestert ten aanzien van Irak**. U verliet als tienjarige Irak samen met uw familie, waarna u verder opgroeide en school liep in Syrië. Toen u gevraagd werd wat u zou overkomen als u zou terugkeren naar Irak, zei u dat het niet gaat over een vrees en dat u geen persoonlijke vrees hebt in Irak, maar dat er gewoon geen plaats is om naar terug te keren, dat u niets hebt in Irak om naar terug te keren, dat jullie soennieten zijn en dat jullie het als familie moeilijk hadden en dat het waarschijnlijk moeilijk is in verband met de algemene veiligheidssituatie (CGVS, pg 18). Het loutere feit dat u soenniet bent, volstaat niet om te kunnen besluiten tot het bestaan van een risico op systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U haalde aan dat uw familie gevisieerd werd omdat jullie soennieten waren en de meesten in Karrada sjiieten waren (CGVS, pg 14). Het feit dat uw familie mogelijks problemen ondervond in de periode dat het sektarisch geweld hoog oplaaide (2006-2007), impliceert niet automatisch dat u momenteel, tien jaar later, louter omwille van uw geloofsstrekking, een ernstig risico loopt op persoonlijke vervolging. Wat uw verklaring betreft dat u niets heeft in Irak, dient opgemerkt te worden dat van u een gezonde jongeman redelijkerwijs mag verwacht worden dat u initiatiefrijk genoeg bent om uw leven terug op te bouwen in uw land van herkomst.

Er kan evenmin besloten worden tot het bestaan van een actuele gegronde vrees voor vervolging op basis van de gebeurtenissen in 2006 die ertoe leidden dat uw familie Irak ontvluchtte. Uit niets blijkt dat u persoonlijk een risico loopt op vervolging omwille van het feit dat uw vader problemen zou gekregen hebben in 2006. Bovendien waren uw verklaringen over de gebeurtenissen die uw familie ertoe noopten Irak te verlaten tegenstrijdig met de door u voorgelegde documenten, waardoor er geen geloof aan gehecht kan worden. Zo legde u een kopie van een memo voor die zou opgesteld zijn door een Amerikaan, Ryan Brown (stuk 15). In dit schrijven wordt de rol van uw vader beschreven bij het opsporen en uitschakelen van terroristen. De kopie van de dreigbrief die u voorlegde, geeft een lijst van personen en hun verblijfplaatsen, waaronder uw vader, die samenwerkten met de Amerikanen en daarom uitgeschakeld moeten worden. Zodoende zou uw vader dus gevisieerd worden omdat hij samengewerkt zou hebben met de Amerikanen. In de memo van het ‘department of the defense’ – op zich al een eigenaardigheid, aangezien er normaalgezien geen ‘the’ voor ‘defense’ gebruikt wordt – wordt geschreven dat uw vader informatie over terroristen verstrekt heeft aan de coalitietroepen gedurende een periode van een jaar, wat ertoe leidde dat negen terroristen gevat konden worden. Verder wordt vermeld dat uw vader zelf slachtoffer werd van sektarisch geweld, dat zijn dochter gekidnapt werd, maar dat hij toch verder de coalitietroepen bleef helpen om terroristen op te sporen. U wist niet hoe lang uw vader de Amerikanen geholpen had (CGVS, pg 15) en zei dat het wellicht bij één tip bleef waardoor de Amerikanen twintig mensen oppakten. Verder verklaarde u dat uw vader de Amerikanen begon te helpen na de ontvoering. Toen u erop gewezen werd dat uw verklaring niet overeen stemde met de inhoud van het document, had u geen verklaring en bleef u bij uw versie (CGVS, pg 15 en 16). Verder verklaarde u dat het document opgesteld werd door de Amerikaanse ambassade, terwijl dit geenszins uit het document blijkt en er in de hoofding ‘department of the defense’ staat. Aangezien u zelf dit document voorlegde om uw asielaanvraag te staven, mag toch van u

verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de inhoud van het document. Ook al was u nog erg jong toen deze zaken gebeurd zijn, kon u nadien en zeker in functie van uw huidige asielaanvraag meer informatie verkregen hebben via uw vader over de verschillende gebeurtenissen en de bijhorende documenten.

Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen en twijfelachtige documenten, rijst het vermoeden dat u de echte reden van vertrek uit Irak wenst te verbergen voor het CGVS. In dit opzicht was het bijzonder opvallend dat u erg weinig kon vertellen over het profiel van uw vader. U bleef heel erg vaag over zijn beroepsverleden. Eerst zei u dat u niet wist wat voor werk hij in Irak gedaan had (CGVS, pg 7), vervolgens zei u dan dat hij iets deed met militaire ontwerpen (CGVS, pg 17), maar u kon er niets meer over vertellen (CGVS, pg 18). Het is weinig plausibel dat u als zoon zo slecht op de hoogte zou zijn van het beroepsverleden van uw vader en dat uw vader u daar niets over zou willen zeggen (CGVS, pg 18). Gelet op uw gebrek aan medewerking, maakte u het voor het CGVS onmogelijk om vast te stellen of u nog een risico zou kunnen lopen in Irak op persoonsgerichte vervolging omwille van het profiel van uw vader en/of voorgaande gebeurtenissen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u niet aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet

in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities

blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat

scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten, namelijk uw originele identiteitskaart afgeleverd op 19 augustus 2007 (datum moeilijk leesbaar, plaats van afgifte onleesbaar), uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 15 augustus 2007 (datum moeilijk leesbaar, geen plaats van afgifte vermeld, stempel onleesbaar), een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw vader afgeleverd op 17 januari 2008, kopieën van de identiteitskaarten van uw vader, moeder en broer, geven enkel een indicatie van uw identiteit en nationaliteit en doen niets af aan bovenstaande vaststellingen. Er dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat de bewijswaarde van Irakese documenten bijzonder gering is, gelet op de talrijke vervalsingen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bleken er bijzonder nieuw uit te zien, hoewel ze al acht à negen jaar oud zouden moeten zijn. Bovendien waren verschillende gegevens onleesbaar en bleken ook de stempels onleesbaar te zijn. Dit roept vragen op over de authenticiteit van deze documenten. De door u voorgelegde kopie van een tijdelijke Syrische verblijfstitel, twee kopieën van verklaringen van uw vader in verband met het verblijf in Syrië, twee kopieën van schoolrapporten en

twee originele schoolattesten tonen aan dat u in Syrië hebt verbleven, wat door het CGVS op zich niet betwist wordt. De kopie van de dreigbrief, een kopie van een memo opgesteld op 3 maart 2008, kopieën van verklaringen van uw vader over zijn problemen in Irak en een document in verband met de ontvoering van uw vader, doen evenmin afbreuk aan de gedane vaststellingen. Verder legde u nog een kopie voor van een onleesbaar stuk. Het feit dat u uw origineel paspoort noch een kopie van uw paspoort voorlegde, roept vragen op. U kon namelijk geen plausibele verklaring verstrekken voor het ontbreken van dit document. U verklaarde dat u uw paspoort diende af te geven aan de smokkelaar bij het nemen van de boot naar Griekenland en dat u nadien geen contact meer had en uw paspoort niet terug kreeg (CGVS, pg 11). Het is weinig aannemelijk dat u zo makkelijk, u wist zelfs niet waarvoor de smokkelaar uw paspoort nodig had (CGVS, pg 11), uw origineel paspoort, een erg belangrijk reis- en identiteitsdocument, zou afgegeven hebben aan een smokkelaar, terwijl u wist dat u nadien nog een groot deel van Europa moest doorkruisen. Dit doet dan ook vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt om gegevens te verbergen voor het CGVS, zoals inof uitreisstempels die uw relaas teniet zouden kunnen doen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst erop dat hij afkomstig is uit de wijk al-Karrada van de Iraakse hoofdstad Bagdad. Hij stelt dat hij wel degelijk een persoonlijke vrees heeft in Irak die thans nog steeds actueel is: *“Zo gaf hij weer dat hij qua geloofsovertuiging behoort tot de soennieten. De geboortestad van verzoeker in Irak, al-Karrada, bestaat overwegend uit sjiieten. Soennieten worden sterk geviseerd door de sjiieten in Bagdad en de wijken er rond, o.a. al-Karrada. Verzoeker vreest dan ook dat hij opnieuw slachtoffer zal worden van bedreigingen en folteringen.”* Verzoeker citeert uit de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 31 maart 2016 en voert aan dat er wel degelijk een actuele vrees is bij de soennieten dat zij het slachtoffer zullen worden van geweld door de sjiitische milities die in Bagdad overheersen. Verder stelt hij als volgt: *“Het klopt dat verzoeker sinds enige tijd niet meer in Irak heeft verbleven zodat hij zijn vrees voor vervolging in Irak, die hij had toen hij vluchtte naar Syrië met zijn familie, niet actueel kan teruggekoppeld worden aan zijn vlucht naar België. Niettemin is duidelijk dat de vrees bij de soennitische bevolking in Bagdad reëel en actueel is zodat de vrees van verzoeker tot op heden nog steeds als gegrond voorkomt. De situatie in Bagdad is immers extreem onveilig voor soennieten.”*

Vervolgens meent verzoeker dat het feit dat zijn familie in Syrië werd erkend als vluchteling, eens te meer bewijst dat hun vrees terecht was. Dat zij tot september 2014 (en zijn moeder en broer tot op heden nog steeds) mochten verblijven in Syrië onder het statuut van vluchteling bewijst volgens hem dat hun vrees minstens tot op dat moment nog actueel was. Hij meent dat van hem niet mag worden verwacht dat hij als gezonde jongeman initiatiefrijk genoeg kan zijn om zijn leven terug op te bouwen in zijn land van herkomst, daar zijn vrees nog steeds actueel is. Hij stelt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Irak, daar hij zich enerzijds niet onder de bescherming van dat land kan stellen omdat in het gebied vanwaar hij afkomstig is sjiieten aan de macht zijn die soennieten viseren. Hij kan bovendien niet rekenen op enige bescherming van zijn overheid, daar het de Iraakse autoriteiten zelf zijn die volgens hem mede verantwoordelijk zijn voor de mensenrechtenschendingen ten aanzien van soennitische Iraakse burgers. Anderzijds, zo stelt hij, heeft hij niets of niemand in Irak om naar terug te keren en om hem op te vangen, zodat er nog meer een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde bestaat. Tevens stelt verzoeker als volgt: *“De beslissing van verweerster zou kunnen bijgetreden worden wanneer verzoeker effectief vanaf zijn vlucht naar België of kort daarvoor in Irak zou hebben gewoond en er een sociaal leven zou hebben opgebouwd. Nochtans is verzoeker sinds 2008 woonachtig in Syrië en situeert dus aldaar zijn leven. Er moet hierbij worden opgemerkt dat verzoeker op de leeftijd van 12 jaar naar Syrië verhuisde, zodat hij onmogelijk een stabiel onderbouwd leven heeft kunnen opbouwen in Irak om thans te kunnen besluiten tot een terugkeer naar zijn land van herkomst. Op het moment waarop verzoeker zijn leven zelfstandig kon*

ontwikkelen, woonde hij in Syrië zodat dit land moet worden aanzien als zijn land van herkomst.” Hij stelt dat het geen betoog hoeft dat er ook in Syrië een reële vrees voor zijn leven bestaat, dat de aanwezigheid van ISIS nog steeds een actueel probleem vormt en dat hij werd gevisieerd omdat hij van Iraakse afkomst is. Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij niets heeft in Irak, dat hij niet kan worden vergeleken met Irakezen die vrijwillig terugkeren naar hun geboorteland en dat zijn familie in Syrië en Finland verblijft. Hij vindt het “dan ook onmenselijk absurd om te beweren dat verzoeker als gezonde jongeman initiatiefrijk genoeg kan zijn om zijn leven terug op te bouwen als soennitische moslim in Bagdad en dat hij hierbij geen enkel risico loopt op ernstige schade bij een terugleiding. Er vinden immers continue aanslagen plaats door sjiiitische militieën die specifiek gericht zijn op soennitische moslims en verzoeker loopt des te meer gevaar aangezien de Iraakse overheid hem geen bescherming kan/wil bieden, terwijl bovendien zijn familie eveneens in het buitenland verblijft sinds jaren.”

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 49, § 1, 6° *juncto* 57/6, 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 89 en 93 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker stelt dat het niet-bevestigen van de erkenning als vluchteling door UNHCR voornamelijk is gebaseerd op het feit dat de commissaris-generaal deze erkenning, of althans het document waarin deze erkenning wordt weergegeven, ongeloofwaardig acht. Dat hij niet voor elk document een gedetailleerde verklaring kon geven, wijt verzoeker aan het feit dat de documenten afkomstig zijn van zijn vader. Hij stelt dat hij afhankelijk is van de informatie die zijn vader hem over deze documenten geeft, aangezien hij zelf nog vrij jong was toen zijn familie uit Irak vluchtte. Volgens hem kan hem niet worden verweten dat zijn antwoorden soms vaag blijven. Verzoeker brengt een aantal bijkomende documenten bij, waaronder een document opgesteld door de Amerikaanse overheid en waarin zijn vader wordt gemachtigd om een wapen en elektronische toestellen te dragen. Dit document toont volgens verzoeker aan dat zijn vader wel degelijk banden had met de Amerikanen in Irak en door hen werd beschermd aangezien hij de Amerikanen had geholpen bij het opsporen van terroristen. De originele versie van dit document kan hij niet voorleggen, daar dit door zijn vader wordt gebruikt voor diens asielaanvraag in Finland. Tevens brengt hij emailverkeer bij tussen zijn vader en het Amerikaanse consulaat in Syrië, waaruit volgens hem de reden blijkt waarom zijn familie naar Syrië vluchtte en een erkenning als vluchteling aanvraag bij UNHCR. Tevens brengt hij een kopie van zijn paspoort bij waaromtrent hij in zijn verzoekschrift als volgt stelt: “Verzoeker was niet in de mogelijkheid dit document voor te leggen tijdens zijn interview bij CGVS aangezien hij dit toen nog niet voorhanden had. Evenwel is gebleken dat de vader van verzoeker het paspoort van verzoeker onder zich had. De vader van verzoeker heeft dan ook reeds een kopie van het paspoort doorgestuurd. Het origineel zal verzoeker nog neerleggen tezamen met een vertaling ervan.” Verzoeker stelt dat hij niet wilt verbergen. Hij meent dat de vage verklaringen over het verleden en profiel van zijn vader te wijten zijn aan het feit dat zijn vader hem dit nooit heeft verteld, hetgeen hem naar zijn mening niet kan worden verweten.

Verder stelt verzoeker nog als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verwerende partij weigert de toekenning van de subsidiaire bescherming aan verzoeker, daar zij van oordeel is dat de huidige situatie in de Iraakse hoofdstad Bagdad niet van die aard is dat deze voldoet aan de vereiste van een reëel risico op ernstige schade.

Verwerende partij haalt hiertoe aan dat het openbare leven in de Iraakse hoofdstad niet is stilgevallen en dat het aantal aanslagen in Bagdad drastisch is afgenomen ten opzichte van eerdere jaren. Verder zou het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld op zichzelf onvoldoende zijn om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, §2, c Vw. bedoelde ernstige bedreiging.”

Echter in een artikel dd. 20 september 2015 gepubliceerd op dewereldmorgen.be (STUK 7) blijkt bovendien dat Bagdad de gevaarlijkste stad ter wereld is.

In meer recente nieuwsberichten van de Standaard, HLN.be en NU.nl (STUK 8, 9, 10) daterend van 4 juli 2016, 31.12.2016 en 02.01.2017 is terug te vinden dat er bijzonder zware bomaanslagen plaatsvonden in Bagdad.

Bij de eerste aanslag dd. 02.07.2016 zouden volgens de Standaard minstens 213 doden zijn gevallen, bij de tweede aanslag dd. 31.12.2016 zijn volgens HLN minstens 27 doden gevallen, bij de derde aanslag dd. 02.01.2017 zijn volgens NU.nl tientallen doden gevallen.

Dit kan dan ook nauwelijks gezien worden als zijnde “minder zware aanslagen” en een veilige plaats voor terugkeer.

Verwerende partij is aldus – foutief – de mening toegedaan dat de Iraakse hoofdstad Bagdad niet zou voldoen aan de vereisten die gesteld worden voor de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkele bladzijden uit de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 31 maart 2016 (stuk 3), een document van zijn vader van de Amerikaanse overheid (stuk 4), emailverkeer van zijn vader met het Amerikaanse consulaat (stuk 5), een kopie van zijn paspoort (stuk 6) en vier artikels (stukken 7-10).

Met een aangetekend schrijven van 14 april 2017 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende documenten bij (rechtspiegingsdossier, stuk 7): een vonnis van het Iraakse Centraal Strafhof waarin zijn oom ter dood wordt veroordeeld en een vertaling van de bij zijn verzoekschrift gevoegde kopie van zijn paspoort.

Per drager brengt verweerder op 4 mei 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 bij (rechtspiegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting legt verzoeker zijn origineel paspoort en de envelop waarmee hem dit stuk werd toegezonden neer (rechtspiegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtspiegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij in Syrië verbleef, doch dat de situatie er onhoudbaar werd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker ontkent dat hij in Syrië werd erkend als vluchteling door UNHCR hoewel hij hiervan wel documenten voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), (ii) aangezien Syrië *in casu* niet kan worden beschouwd als eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, verzoekers asielaanvraag wordt beoordeeld ten aanzien van zijn land van herkomst, Irak, (iii) het loutere feit van zijn erkenning als vluchteling door UNHCR in Syrië niet automatisch meebrengt dat verzoeker in België door de commissaris-generaal ook als vluchteling moet worden erkend en een individueel onderzoek van zijn actuele vrees ten aanzien van zijn land van herkomst noodzakelijk blijft, temeer daar verzoeker in België een nieuwe asielaanvraag indiende en geen bevestiging vroeg van zijn vluchtelingenstatus in de zin van artikel 93 van het KB van 8 oktober 1981, (iv) hij geen actuele vrees ten aanzien van Irak aannemelijk maakt aangezien (a) het loutere feit soenniet in Bagdad te zijn op zich onvoldoende is voor de erkenning als vluchteling, (b) uit niets blijkt dat hij heden een risico op vervolging loopt omwille van de problemen die zijn vader zou hebben gekend in 2006, temeer daar zijn verklaringen over deze problemen tegenstrijdig zijn met de door hem voorgelegde documenten hieromtrent (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en (c) hij slechts vage verklaringen kon afleggen over het profiel en het beroepsverleden van zijn vader, (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, en (vi) hij geen plausibele verklaring kan geven voor het niet-voorleggen van zijn paspoort, hetgeen doet vermoeden dat hij informatie voor de Belgische asielinstanties wenst achter te houden.

Waar verzoeker stelt dat Syrië moet worden beschouwd als zijn land van herkomst omdat hij er woonde op het moment waarop hij zijn leven zelfstandig kon ontwikkelen, kan hij geenszins worden gevolgd omwille van hetgeen hierna volgt.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een asielzoeker niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de asielzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (*ibid.*, p.22, § 89).

Het moment waarop iemand zelfstandig zijn leven kan opbouwen in een bepaald land is blijkens het voorgaande geenszins een criterium ter bepaling van diens *“land van herkomst”*.

Er dient verder vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan te herhalen dat hij een soennitische moslim is en dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen omwille van de aanwezigheid van sjiiitische milities. Er dient opgemerkt dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Hij komt evenwel niet verder dan te verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon (verzoekschrift, stuk 3). Bezwaarlijk kan hieruit in zijn hoofde *in concreto* een persoonlijke vrees voor vervolging worden afgeleid. Uit zowel de door verzoeker als de door verweerder bijgebrachte informatie blijkt immers niet dat uit het loutere feit dat iemand soenniet is in Bagdad automatisch een gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Een beoordeling *in concreto* aan de hand van de persoonlijke situatie van de kandidaat-vluchteling is dan ook noodzakelijk. *In casu* brengt verzoeker

evenwel geen enkel persoonlijk en concreet element aan waaruit in zijn hoofde actueel een vrees voor vervolging naar aanleiding van zijn soennitische geloofsovertuiging zou kunnen blijken.

Betreffende de vrees waarvoor verzoeker en zijn familie in 2008 naar Syrië zouden zijn gevlucht en aldaar door UNHCR werden erkend als vluchteling, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat er evenmin elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker actueel een persoonlijke vrees voor vervolging zou kennen naar aanleiding van de beweerde problemen van zijn vader in 2006. Waar verzoeker erop wijst dat hij niets of niemand heeft in Irak waar hij op kan terugvallen, dient te worden opgemerkt dat een dergelijk motief niet ressorteert onder de criteria van het vluchtelingenverdrag, in het bijzonder nu kan worden vastgesteld dat verzoeker een meerderjarige, gezonde jongeman is die op eigen initiatief naar België kwam en er zich in een voor hem vreemde gemeenschap vestigde. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota een vonnis van 16 juni 2016 van het Iraaks Centraal Strafhof (rechtsplegingsdossier, stuk 7) waarin zijn oom ter dood wordt veroordeeld. Rekening In zoverre aan dit stuk enige bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten omwille van de hoge graad van corruptie in dit land (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), toont dit hoe dan ook aan dat verzoeker wel degelijk nog familie heeft in Irak.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing de erkenning als vluchteling door UNHCR in Syrië in twijfel trekt, maakt hij een verkeerde lezing van de bestreden beslissing: *“De door u voorgelegde kopie van een tijdelijke Syrische verblijfstitel, twee kopieën van verklaringen van uw vader in verband met het verblijf in Syrië, twee kopieën van schoolrapporten en twee originele schoolattesten tonen aan dat u in Syrië hebt verbleven, wat door het CGVS op zich niet betwist wordt.”* (de Raad onderlijnt) Waar verzoeker stelt dat hij geen gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de door hem voorgelegde documenten omdat hij deze van zijn vader ontving, van wie hij afhankelijk is voor meer informatie, biedt hij geen afdoende verschoning voor zijn gebrekkige kennis van de door hem voorgelegde documenten. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een kandidaat-vluchteling die ter staving van zijn asielrelaas documenten voorlegt, terdege op de hoogte is van de inhoud en de afkomst van deze documenten alsmede van hetgeen hij met deze documenten wenst aan te tonen, *quod non in casu*. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker zich bij zijn vader niet beter zou kunnen informeren.

Wat betreft de documenten van zijn vader bij onderhavig verzoekschrift (stukken 4 en 5) dient erop gewezen dat *in casu* niet meteen wordt getwijfeld aan verzoekers verblijf in Syrië, doch dat er geen concrete elementen voorhanden zijn waaruit actueel een persoonlijke vrees in hoofde van verzoeker ten aanzien van Irak kan worden afgeleid (zie *supra*). Dit klemt des te meer daar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt als volgt: *“Het eerste document betreft vonnis van het Iraakse Centraal Strafhof waarbij de nonkel van verzoeker tot de dood wordt veroordeeld door ophanging voor vermeende inbreuken op de terrorismewet. Verzoeker vreest dat hem hetzelfde lot te wachten zal staan bij een terugkeer naar Irak. Verzoeker vermoed (sic) dat zijn vader is gevlucht uit Irak omdat zijn familie wordt gevisieerd.”* (de Raad onderlijnt). Dat verzoeker slechts vermoedens heeft over de vlucht van zijn vader en de bedreigingen ten aanzien van zijn familie, terwijl hij ruimschoots de kans kreeg om zich hierover te informeren, duidt op een gebrek aan interesse in zijn hoofde die afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde vrees. Overigens laat verzoeker geheel na *in concreto* te duiden op welke wijze de terdoodveroordeling van zijn oom in zijn hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging zou kunnen uitmaken.

Aangaande verzoekers paspoort (verzoekschrift, stuk 6 en rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 11) dient vastgesteld dat verzoekers verklaringen hieromtrent dermate tegenstrijdig zijn dat het in de bestreden beslissing geopperde vermoeden dat verzoeker informatie voor de Belgische asielinstanties wenst achter te houden, wordt bevestigd. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde verzoeker immers dat hij zijn paspoort in Griekenland aan de smokkelaar diende af te geven (gehoorverslag CGVS, p. 11), hetgeen in de bestreden beslissing terecht wordt bestempeld als niet aannemelijk. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker plots dat zijn vader, die in Finland verblijft, verzoekers origineel paspoort onder zich had en hem er een kopie van had doorgestuurd. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dan weer dat zijn tante het paspoort in Turkije ging ophalen en het vervolgens vanuit Noorwegen opstuurde, zoals blijkt uit de ter terechtzitting neergelegde envelop (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Voorts blijkt uit dit paspoort dat verzoeker in de periode 2008-2014 meermaals van Syrië naar Irak reisde, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de door hem ingeroepen vrees voor vervolging. Immers, indien verzoeker werkelijk zijn land van herkomst, Irak, ontvluchtte omwille van een gegronde vrees voor vervolging en hiervoor in

Syrië bescherming kreeg van UNCHR, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij niet, en zeker niet meermaals, naar zijn land van herkomst zou terugkeren. Bovendien bevat het paspoort ook een toeristenvisum voor Turkije, terwijl hij voordien nooit melding maakte van een verblijf in Turkije. Het geheel van de voorgaande vaststellingen doet dan ook besluiten dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust tracht te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem aangevoerde asielaanvraag.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 7-10) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient, zoals hoger gesteld, de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, integendeel. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun

thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspeelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (“*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER